

Сигналізації і зв'язку – 70!

заробимо менше, але ніхто не буде скорочений. Я з повагою ставлюся до керівництва дистанції і вдячний за те, що ніколи профком не ігнорувався, коли обговорювалися і приймалися відповідальні рішення, жодна нарада не починається без представника профспілкового комітету. Свого часу профком дистанції брав активну участь у розробці положення про преміювання і зараз, коли у нас щомісяця відбувається засідання, де визначаються обсяги преміювання, розроблене положення є настільки простим і зручним, що кожен практично наперед знає, чи він заробив премію, чи ні, і якщо заробив, то приблизно яким є її розмір. Це, на мою думку, і є принцип справедливості у дії. Ще одне завдання профкому – стежити за тим, щоб правильно і вчасно була облікована робота у вихідні дні та у позаробочий час. За дев'ять місяців року в нас заплачено заробітної плати за роботу у вихідні дні понад 26 тис грн. Щоправда, буває так, що надходить телеграма про необхідність працювати вже завтра, у вихідний день. Хоч і з деяким запізненням, але така робота оплачується.

Профком приймає рішення про надання допомоги і працюючим, і пенсіонерам. Цього року ми надали матеріальну допомогу 32 пенсіонерам по сто гривень. Звичайно, це не великі гроші, але краще така допомога, ніж ніяка. Як і в інших відокремлених структурних підрозділах, ми організуємо зустріч з ветеранами напередодні 9 травня, вручаємо продовольчі пакети, організуємо святковий обід.

Щороку ми організуємо для працівників дистанції по дві-три екскурсії. Бували в попередні роки й у Закарпатті, і в Прикарпатті, мали дуже цікаву екскурсію замками Львівщини.

Будучи обраним головою профспілкового комітету, я, насамперед, уважно вислухав пропозиції від працівників та ветеранів. Люди попросили організувати їм колективні зустрічі на дільницях. Першу таку зустріч ми провели на станції Здолбунів. Через рік ми організували таку зустріч на станції Броди. У цьому році ми організували таку зустріч на станції Рівне. Усі учасники цих зустрічей були дуже задоволені. Зустрілися давні знайомі, згадали колишні роки, змогли поспілкуватися про роки роботи, про життя, про дітей та онуків.

У всіх складних ситуаціях я завжди звертаюся в дорожній комітет профспілки залізниці і вдячний працівникам дорпрофсожу за кваліфіковану допомогу, хочу відзначити, що зараз у дорпрофсожі працює сильна і висококваліфікована команда.

Майбутнім поколінням залізничників хочу побажати пам'ятати правду мудрість: без минулого нема майбутнього. При цій нагоді хочу згадати фахівців, яких вважаю своїми наставниками, яким завдячую досвідом та професійними навиками — старшого електромеханіка поста ЕЦ №1 станції Здолбунів Віктора Васильовича Рибалкіна, електромеханіка Андрія Онисимовича Казьмірчука. Це були винятково грамотні, надійні і завжди спокійні професіонали, котрі ставилися до мене по-батьківськи розумно і виважено. Ото ж усім майбутнім поколінням залізничників

бажаю бути такими ж високими професіоналами, порядними людьми і патріотами своєї справи та своєї держави.

“Усім майбутнім поколінням залізничників бажаю працювати так, щоб із роками поняття “професійна честь залізничника”, як виріб із коштовного металу чи каменю, лише зростало у ціні”

**Інженер з охорони праці Наталія Гроуда:
– Як почалася Ваша робота на залізниці?**

– У 1981 році, коли я закінчила десятирічку, наш сусід, який на той час працював у дистанції сигналізації та зв'язку, порадив мені йти на роботу в цей залізничний підрозділ. Власне, він мене привів у дистанцію у відділ кадрів. Починала я на посаді стенографістки, закінчила заочно Львівський політехнічний інститут за спеціальністю інженер-радіотехнік. А у 1990 році мені запропонували посаду інженера з охорони праці. Моя попередниця ввела мене в курс справ, наскільки дозволяв час, вона поспішала звільнитися, бо виїжджала на роботу у Сибір.

Початок роботи на цій посаді для мене був дуже нелегкий. Треба було вивчити специфіку роботи не лише телеграфу, але і решти цехів, познайомитися з керівниками підрозділів і з трудовими колективами. Знаєте, починати завжди з одного боку цікаво, а з іншого боку дуже непросто. І, звичайно, без допомоги старших колег, наставників мені було б значно важче.

– А кому з наставників Ви найбільше завдячуєте?

– Найбільше – колишньому головному інженеру дистанції Василю Григоровичу Новачуку. Він дуже багато уваги мені приділив і допоміг освоїти цю роботу, познайомитися із усім господарством нашої дистанції сигналізації та зв'язку. А господарство немаленьке, протяжність 266 кілометрів, обслуговуємо 19 станцій.

– Із 1990 року минуло майже дев'ятнадцять років. Скажіть, Наталіє Василенко, що за цей час на Вашу думку змінилося на краще, а що погіршилося, які тенденції Ви спостерігаєте за ці роки?

– Найперше спостереження – за цей час відбулися принципові зміни у якості та можливостях техніки, якою тепер оснащена дистанція. Значних змін зазнали молоді кадри, які зараз приходять в дистанцію. Теперішня молодь, на мою думку, значно легше оволодіває складною технікою, але, на відміну від молодого поповнення 70-80-років, сучасним молодим людям більше, ніж свого часу нам, бракує відчуття дисципліни і базових знань. Кілька попередніх років мені особливо багато довелося працювати з молоддю – не

лише з молодими людьми, які приходять до нас на роботу, але і з молодими фахівцями, які призначені на керівні посади у структурних підрозділах дистанції. А стан охорони праці дуже суттєво залежить від ставлення керівника цеху до цього комплексу питань. Доводиться з ними досить тісно співпрацювати, вчити, консультувати, пояснювати важливість дотримання вимог з охорони праці і для життя та здоров'я людей, і для кар'єри керівника підрозділу.

– Чи траплялися за час Вашої роботи у дистанції нещасні випадки?

– Ні. Коли я була призначена на цю посаду у 1990 році, то тоді у “спадок” мені дісталися два нещасні випадки, які сталися до мого приходу. Один – зі смертельним наслідком, а другий – травма, внаслідок якої потерпілий довго лікувався, але, слава Богу, обійшлося без інвалідності, цей чоловік не втратив працездатність і через деякий час почав працювати. Вже при мені по цій ситуації із нещасним випадком робилися остаточні висновки, і я тоді на усе подальше життя відчула виняткову серйозність таких ситуацій, побачила, чим може закінчуватися недотримання вимог з охорони праці. Тому, спілкуючись із керівниками підрозділів, завжди кажу, що кожну перевірку треба сприймати, як нагоду навчитися чогось нового. Я теж так само ставлюся до всіх, хто нас перевіряє, цікавлюся, як можна найбільш ефективніше усунути виявлені недоліки.

– А чи завжди Вам вистачає Ваших посадочних можливостей, коли треба забезпечити дотримання вимог з охорони праці?

– Мабуть, найпростіше було б вдаватися до можливостей начальника дистанції, але я завжди намагаюся насамперед переконати ту чи іншу посадову особу в необхідності дотримуватися передбачених вимог, показати, що мої зауваження – це не примхи, а необхідність, продиктована чинним законодавством. Буває, що доводиться досить гостро сперечатися, але у підсумку мій опонент розуміє, що можна сперечатися зі мною, але не із законом...

– Чи можете назвати посадових осіб, із якими у Вас є повне порозуміння і не виникає розбіжностей у поглядах на дотримання вимог з охорони праці?

– Це – старший електромеханік цеху ЛАЗ-Рівне Віктор Маринін, досвідчений фахівець, який завжди іде назустріч, завжди мене розуміє і підтримує. У попередні роки мені дуже комфортно працювалося зі старшим електромеханіком Миколою Блажком, на якого завжди можна було покластися у виробничих питаннях. Я вдячна за ефективний співпрацю колишньому старшому електромеханіку ЛАЗ-Рівне Степану Якімову. Серед молодих керівників теж є фахівці, які відповідально ставляться до комплексу вимог з охорони праці, зокрема, начальник цеху Юрій Белявцев, старший електромеханік цеху ЛСМ Олександр Палащук, старший електромеханік дільниці зв'язку №4 станції Рівне Валерій Обуховський, старший електромеханік цеху ПВНАБ Володимир Ковальчук.

– Чи ще хтось, окрім Вас, у Вашій ро-

дині пов'язаний із залізницею?

– Донедавна я була єдиною залізничницею у нашій родині, але півтора роки тому мій син Віктор Гроуда почав працювати електриком в локомотивному депо Здолбунів.

– Як на Вашу думку, чи змінилися працівники дистанції за попередні дев'ятнадцять років? Цікаво довідатися про Ваші спостереження.

– Знаєте, попередні майже два десятиліття були дуже нелегкі. За цей час у державі усе складалося по-різному, були дуже складні періоди, коли в інших галузях промисловості назавжди зникли сотні величезних заводів, промислових підприємств із багатотисячними трудовими колективами. Дистанція теж пережила складні періоди, були місяці й роки безнадії, коли затримувалася зарплата, були тривалі періоди, коли заробітна плата не зростала, зараз ось маємо кризу, яка теж спричинилася до фінансових втрат, яких зазнав кожен залізничник... Але, як кажуть, щоразу після темної ночі настає сонячний ранок і впродовж усього цього часу я не пригадую ситуації, щоб із дистанції масово йшли люди. Наш трудовий колектив жив надіями на краще і після тяжких періодів приходили роки полегшення. Усі, хто до нас приходив, переважно без проблем вливаються в наш трудовий колектив, стають його невід'ємною часткою, трудовий дух дистанції стає складовою частиною їхнього життя, і, незважаючи на те, що є залізничні підрозділи, де заробляють більше, ніхто не поспішає туди за довшою гривнею, бо, мабуть, любить свою – нашу спільну – дистанцію. Є, мабуть, ще одна відмінність дистанції від інших залізничних підрозділів, це тривалі терміни роботи на одному місці. Є багато працівників, які по 10-15-20 років працюють на одній посаді, які за ці роки стали висококваліфікованими фахівцями і розуміють, що тільки тут їх знання та вміння можуть оцінити, тільки тут вони по-справжньому потрібні.

– Цими днями буде святкуватися 70-річчя дистанції. А що б Ви побажали тим залізничникам, які будуть відзначати 100-річчя вашої дистанції?

– Насамперед, не забувати історію свого підприємства. Не забувати про тих людей, які багато років свого життя поклали на те, щоб дистанція відповідала найвищим вимогам, щоб вона вчасно модернізувалася, щоб усе обладнання та апаратура працювали справно і без перебоїв. Хочу побажати нашим наступникам шанувати наші традиції і розвивати свої, нові традиції. Із розповідей про старі часи я знаю, що залізничники завжди стояли дуже високо в суспільній ієрархії, коли за часів Польщі містом ішов залізничник, то “поліціант” відав йому честь. І робилося це не зі страху, а з поваги. Тому я бажаю усім майбутнім поколінням залізничників працювати так, щоб поняття “професійна честь залізничника”, як виріб із коштовного металу чи каменю, із роками лише зростало у ціні.

Ігор ПАРАЦАК, фото автора

Закінчення – в наступному номері газети.